

В. „Законность“
ще излиза единъ пътъ въ седмицата,
въ НЕДЪЛЯ.

ЦѢНАТА МУ Е:

За 3 мѣсеци	1.50 „
„ 2 „	1 „
„ 1 „	75 ст.

За въ странство
се прибавятъ пощенскитѣ разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомогне
почвато отъ началото на мѣсеца

Писма, ракописи и яри се испращатъ
до редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:
По 2 ст. на дума на първата страница
и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

Иванъ Мънзовъ

нѣма да приема посѣщения на имен-
ния си день, 7-й Януарий.

Д-ръ Иванъ Тодоровъ

на именния си день, 7-й Януарий,
не ще може да приеме посѣщения.

Докторъ Самарджиевъ

приема болни отъ 9 до 11 часа прѣдъ
обѣдъ и отъ 1 до 3 ч. слѣдъ обѣдъ,
въ квартирата си, на „Консулска“
улица.

ОБЯВЛЕНИЕ

Подъ печатъ е романа на А.
Дюма-синъ: „Дамата съ камелиитѣ“.
Д. М. Златевъ.

ИЗВѢСТІЕ

Продава се хана, находящъ се
въ махалата „Чикуръ Чифликъ“,
срѣщу Тодоръ Шипкалията. Желая-
ющитѣ да го купятъ -- да се отнесатъ
до Пенчо Армяновъ.

НИКОЛА МУШАНОВЪ

(Лисансие на правото)

Бивши членъ при Руссенский Окр. Сждъ
и Прокуроръ при Ст. Загорский и Варненский
Окржнии Сждилища, се установява адвокатъ
въ гр. Руссе,
2—104—2

ОБЯВЛЕНИЕ

Долуподписанитѣ съ настоящето си обя-
вяваме, че отворихме въ гр. Руссе, въ магазия-
та на Тодоръ Марковъ, срѣщу сладкарницата
на Никола Кръстевъ, нарѣдъ съ магазина „Ба-
заръ-Де-Луксъ“ (А. Блуменфелдъ & С-іе) Бъл-
гарска Дрѣхарница, въ която ще се продаватъ
най-елегантни, модерни и здрави готови мѣ-
ски и дѣтски дрѣхи, ошити отъ най-изящни
и най-дълготрайни български (мѣстни) и чуж-
дестранни материи и штофи.

Дрѣхарницата ни е снабдена и съ едно
обширно ателие за изработване готови дрѣхи,
въ което ще се приематъ поръчки за всѣкак-
къвъ видъ мѣжки и дѣтски дрѣхи, както и за
всѣкаквъ видъ дамски жакети, мантили и дру-
ги връхни дрѣхи. —

Работа — бърза, точна и аккуратна. Цѣни
умѣрени.

Като очакваме многобройнитѣ посѣщения
и поръчки на почитаемота руссенска публика,
оставаме съ почитание

Никола Хр. Райновъ & С-іе.

2—97—3

Д-ръ В. Дочевъ

нѣма да приема посѣщения на и-
менния си день, 1 Януарий.

Константинъ Пенчевъ,

(бивши прокуроръ при Варненский Окржненъ Сждъ
и членъ при Руссенский Апелативенъ Сждъ)

се установява въ гр. Руссе да адвокатствува
и приема да защитава всѣкакви дѣла прѣдъ
всичкитѣ сждилища въ Княжеството.

Писалището му се намира по Николаев-
ската улица, близо до Окржния Сждъ.

3—85—5

Руссенска Търговско-Индустриална
КАМАРА

ВЕЧЕРНО ТЪРГОВ. ПРАКТИЧЕСКО УЧИЛИЩЕ

Бюрото на Руссенската Търговско-Индус-
триална Камара съобщава на вѣтересующитѣ се
търговци и на ония, които се приготвяватъ за
тая професия, че на основание рѣшението, взето
отъ Камарата въ VI-та ѣ редовна сессия, открива
отъ началото на м. Януарий 1898 год. **вечерно**
търговско практическо училище.

Училището ще обнема преподаването по:
**счетовѣдство; търговска кореспонденция;
търговска география; търговска аритметика;
търговско право и общи упжтвания по закона**
за договоритѣ и задлъженията.

Курса ще трае четири мѣсеца.

Записването става въ канцелярията на
Камарата отъ 29 Декемврий т. г. до 8 Януарий
идущата 1898 година.

При записването си, всѣкой е длъженъ да
заплати **само 10 лева училищна такса** за цѣлия
курсъ. Търговцитѣ и индустриалцитѣ се осво-
бождаватъ отъ такса.

Прѣдсѣдатель: **Ст. Симеоновъ.**Секретарь: **П. Колевъ.**

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Подписаната, съруга на покойния Ники-
форъ Попловъ, бивши Директоръ на Свищов-
ското Търговско Училище, за длъжностъ считамъ
да поблагодаря отъ моя страна и отъ страна на
малолѣтнитѣ ми дѣца на I-то Българско Застра-
хователно Дружество „България“ въ гр. Руссе,
за гдѣто ми исплати веднага слѣдъ представе-
нието на документитѣ, чрезъ агента си Ангелъ
Петровъ, напълно суммата отъ 10.000 лева злат-
ни, за която бѣше застрахованъ покойния ми
съругъ. Прочее прѣпоръчвамъ особено на бъл-
гарската публика Дружеството „България“, ка-
то едно отъ най акуратнитѣ при изпълнение на
задлъж-нията си.

Гр. Свищовъ, 11 Ноемврий 1887 год.

Найда Н. Попова.

Руссе, 31 Декемврий 1897 год.

Съ настоящия брой на „Законность“ ний
испълняме цѣла година, откакъ сме започнали
издаването на своя вѣстникъ. При всички
мѣнотии и спѣнки, които сме срѣщали прѣзъ
това сравнително непродължително, но за е-
динъ оппозиционенъ органъ доста значително

врѣме, — ние все пакъ изпълнихме своитѣ за-
длъжения къмъ читателитѣ си и, надѣемъ се,
направихме всичко, което отъ насъ зависяше,
за да може „Законность“ да устои на висота-
та на своето положение и да запълни една
чувствителна празнина въ общественний жи-
вотъ на нашия градъ. Оскърбявани и хулени
почти на всѣка крачка отъ нашитѣ полити-
чески противници, като започнемъ отъ високо-
официозния „Миръ“ и свършимъ съ нѣкой
си „Плѣвненски Гласъ“ или „Руссенски Тър-
говски Куриеръ“, — ний ни на йота не измѣ-
нихме на своята политическа программа, нито
пъкъ изоставихме по какъвъ-то и да е случай оня
равенъ и спокоенъ тонъ въ обсъжданието на об-
щественнитѣ работи, който прѣдставлява такава
рѣдкостъ въ българската журналистика

Да ли вѣстника ни е можало да принесе
нѣкаква полза на отечеството и да постигне
понѣ една частичка отъ ония цѣли и стрѣмления,
които ние бѣхме си поставили при основание-
то му, — не намъ, разбира се, прѣдлежи да
рѣшимъ. Онова, което ний смѣло и безъ из-
лишна гордостъ можемъ да кажемъ, обаче, е,
че всичко, което е намѣрило мѣсто въ нашитѣ
колони, е било продиктувано намъ отъ едно
искренно и дълбоко убѣждение въ правотата
на каузата, която сме поддържали и въ чистота
та на идеалитѣ, които сж ни ръководили

При тия условия читателитѣ лесно ще раз-
бератъ, въ какво отчайвателно положение се на-
мираме ний днесъ като, заедно съ завършването
на първата годишнина отъ издаването на вѣс-
тника си, сме принудени да имъ съобщимъ, че
по-нататѣшното му излизане трѣбва, ако не
да се окончателно прѣкрати, то поне врѣменно
да се спрѣ. И това наше рѣшение, мислимъ,
неприятно ще удиви мнозина отъ тѣхъ, като
имъ кажемъ, че то е взето, не поради нѣкакво
нежелание или неумѣние да водимъ борба съ
оная клика неразбрани и продажни властолюб-
ци, които се наричатъ българско правителство,
а просто и исклучително поради всеобщия и
— уви — толкова добръ познатъ въ българ-
ската вѣстникарска срѣда навикъ на българ-
скитѣ граждани да получаватъ и четатъ вѣс-
тници *безъ пари*. Както вече сме обявявали
не веднѣжъ, издаването на нашия вѣстникъ,
което, при други по-благоприятни условия въ
смыслъ на исплащаніе вѣстникарски абона-
менти, би било гарантирано за много години,
насъ лично ни е създадо такава масса мате-
риални неприятности и парични затруднения,
щото — ако не би било желанието ни да се
окажемъ исправни поне къмъ ония свои абона-
ти, които на врѣме ни сж наплатиха, — ние
отдавна бихме имали пълно право да прѣкра-
тимъ това неблагоприятно издаване, и да се
отървемъ веднѣжъ за винаги отъ толкова мѣч-
ния и дори врѣденъ за насъ вѣстникарски
трудъ.

При всичко това, обаче, ний не сме окон-
чателно изгубили надеждата, че нашитѣ неис-
правни длъжници ще ни се исплатятъ единъ
день. Ето защо, като се отказваме отъ заплаш-
ването, което имъ направихме въ единъ отъ
миналитѣ си броеве, какво ще имъ публикува-
ме имената, ний апелираме още единъ послѣд-
енъ пътъ къмъ тѣхнитѣ чувства на порядъч-
ностъ и още отъ сега се задлъжаваме, че щомъ
си съберемъ отъ тѣхъ вземанията, които днесъ-
за-днесъ възлизатъ на около 2500 лева, ний не-
забавно ще подновимъ издаването на вѣстника.

Увѣрени, прочее, че тоя пътъ нашия гласъ
ще бѣде послушанъ и че неискравнитѣ ни
абонати най-послѣ ще се погрижатъ да си ис-

платят дълговетъ, ние завършваме последната статия от първата си годишнина — не съ „сбогомъ“ а съ „до виждане“.

Съдението на българитъ „бунтовници“ въ Тулчанския Окръженъ Съдъ.

Тулча, 16 Декемврий 1897 год.

Днесъ въ тукашния Окръженъ Съдъ, или, както ромънитъ го наричатъ „tribunal“, се разглежда дѣлото по обвинението на комитета на мѣстнитъ български училища въ заплашване съ убийство училищния ревизоръ на Тулчанския учебенъ окръгъ. Въ качеството на подсѣждими по това плоско измѣдрувано и лукаво скроено дѣло бѣха привлѣчени г. г. Димитръ Стоевъ, Иванъ Навловъ и Минчу Марковъ, членове на бившия училищенъ комитетъ. Обвинението се поддържаше отъ прокуроръ Коанга, а за свидѣтели бѣха повикани: училищния ревизоръ, „потърѣвшеото“ лице *Вратоланъ*, бившия директоръ на българскитъ училища, г. Разлоговъ, учителкитъ: г-жица Канчева, Димова и Христова, учителъ г. Черневъ и нѣкой си майсторъ Назаръ. Залата на заседанието бѣше прѣпълнена съ публика, която твърдѣ естествено любопитствуваше да че и види, съ какво ще се свърши този скандалѣозенъ и безобразенъ процесъ. Това любопитство бѣше толкова по-големо, защото на скамейката на подсѣждимитъ сѣдяха хора, които, отъ като почна често да се влиза прѣзъ заднитъ врата на префектурата, бѣха изгубили вѣско довѣрие у правителството и бидоха подложени на вѣсѣкви, една отъ друга по-жестоки и по-несправедливи, испитни. Вѣски, слѣдователно, бѣ дошълъ въ съдѣтъ съ прѣдубѣдението, че обвиняемитъ ще бѣдатъ неурѣменно осѣдени, за да въстѣржествува още единъ пътъ великата румънска идея въ българска Добруджа.

Подробноститъ на дѣлото сѣ толкова интересни, щото считамъ за неизлишно да запозная тука читателитъ съ тѣхъ поне до нѣкъдѣ, та че тогава да имъ поднеса самата присѣда.

Извѣстно е, че въ краитъ на миналата учебна година, комитетътъ на българскитъ въ градътъ училища, съгласно новия законъ за Народното Просвѣщение и новия правилникъ за частнитъ учебни заведения, поиска отъ Министерството въ Букурещъ да испрати една „делегация“, която да испита ученицитъ и ученичкитъ по румънски езикъ въ самото училище. Извѣстно е тоже, че Министерството, като се основа на нѣкакви фалшиви аргументи, отказа да изпълни това справедливо и законно искание на комитета и заповѣда, щото ученичкитъ и ученицитъ отъ отдѣления да отидатъ да държатъ този испитъ въ румънскитъ държавни училища, като заплащатъ по 15 лева испитно право. Познато е сѣщо, че това прѣдписание поради тежкитъ условия, които то съдържае, именно: заплащането на таксата отъ 15 лева, неиспирността, че ученичкитъ и ученицитъ ще издържатъ благополучно испитътъ и рискътъ, че неиздържавицитъ ще трѣбва да се запишатъ въ румънскитъ училища, не се изпълни. Вслѣдствие на това неиспирнение високата, макаръ и толкова неразбрана, министерска заповѣдъ, появила се тѣй нарѣченицитъ *любни листове*, и се щрафираха вѣсѣка ученичка и вѣсѣки ученикъ отъ отдѣления съ по 2 лева. Тогава, въ началото на тази учебна година, една депутация отъ трима души мѣстни българи ходи при министрътъ на просвѣщението въ Букурещъ да го моли да опрости тѣзи глоби и да разрѣши на ученицитъ да се запишатъ пакъ въ българскитъ училища, — съ други думи да позволи от-

варянието на ново на българскитъ училища, които *de jure* бѣха вече затворени. Министрътъ на просвѣщението изслушва депутацията и съ една византийска хитростъ ѝ общава вѣсѣчко, само съ условие, че общанията на комитета, какво за напрѣдъ българскитъ училища ще се придръжатъ строго о законътъ и правилникътъ, ще се изпълняватъ безпрѣкословно. Депутацията се връща, излага тѣзи си общания писмено и министрътъ отговаря, че „въ слѣдствие прѣбата и общанията на комитета да се обучаватъ дѣцата въ свои училища, той, министрътъ разрѣшава да се отворятъ тия училища, като се накаратъ ученицитъ да заплащатъ отрѣдената имъ вече глоба и като се позволи на мѣстния ревизоръ да запише въ румънскитъ училища толкова български дѣца, колкото му трѣбватъ за да допълни числото на ученицитъ въ държавнитъ училища, като захване да запише отъ най-малкитъ и свърши съ глобенитъ ученици.“ Това распоряждане на М-ството се прѣдава на мѣстния ревизоръ, който съ едно прѣдписание отъ 2 Октомврий не закъснѣ да поиска изпълнението му, като даде за това изпълнение единъ 24 часовъ срокъ. Сѣщата тази заповѣдъ се получи и отъ префектурата. Слѣдъ истичанието на срока, г. ревизоръ, едвамъ слѣзълъ отъ колата си, на връщане отъ Бабадагъ, кѣдѣто бѣ ходилъ, придруженъ отъ мѣстния „родолюбецъ“ и „безкористникъ“ Гр. Радевъ, да езекутира смѣтата заповѣдъ, запхтенъ и уморенъ се затича въ училището за да види, какъ се е изпълнила заповѣдта му. Тамъ той заваря учителитъ на Съвѣтъ и помолва директорътъ на училищата да свика незабавно комитетътъ. Членовѣтъ на последния скоро пристигатъ и ревизора заедно съ тѣхъ се оттеглява въ стаята на директорътъ „на съвѣщание“. Тукъ между ревизорътъ и комитетътъ се захваща едно твърдѣ любезно и лойялно дискусииране върху въпроса за неиспирнението на заповѣдта, за непрактичността, нецѣлѣсообразността и дори *противоестествеността* на законътъ за Народното Просвѣщение. Дискусиирането става отъ минута на минута по-остро и дохожда най-сетнѣ до искаванието на нѣкой открити натѣквания ревизору за намѣрението на румънското правителство да отнеме националнитъ права на добруджанци, както и за горѣщото му желание да порумънчи и денационализира последнитъ. Докаченъ отъ тѣзи нѣколко справедливи и умѣтни забѣлѣжки, ревизорътъ напуца разсърденъ зданието на училището и отива да се оплаче за нанесената му обида на прокурорътъ, като съчинява фамѣозната оная фраза, която Министрътъ на Просвѣщението, г. *Сауро Харетъ*, безъ да обмисли, раскритикува и провъбри, внесе въ протоколътъ на Министерския Съвѣтъ, въ смисълъ че единъ отъ членовѣтъ на комитетътъ „заплашвалъ ревизора съ убийство.“ Комитетътъ отъ своя страна събира гражданитъ и като имъ излага репресивнитъ мѣрки, които румънското правителство е взело спрямо училищата имъ, моли ги да се заинтересуватъ отъ това положение на работитъ и да поискатъ другадъ спасението си. Гражданитъ нагласяватъ една многочленна депутация, която отиде въ Букурещъ да изложи болкитъ си на правителството и на Краля. Останалото е познато на читателитъ на „Законностъ“.

Ето това сѣ тѣ подробности на знаменития процесъ и ето на кой основания българитъ — „бунтовници“ прѣдстанаха на 16 того прѣдъ очитъ на румънската темида.

Обвинителъ по дѣлото въ съдѣтъ се яви прокурорътъ, тѣй като обидата била нанесена на дѣжностно лице при изпълнение на обязанноститъ му, а самото потърѣвше лице, г-нъ ревизорътъ Вратоланъ, въпрѣки основателния отводъ, който справедливо на-

това съчинение и го подхвърли на публично осѣждане. Когато же това съчинение биде прѣведено на френски отъ Монталамберъ, папата Григорий XVI упомѣна за него въ едно свое окръжно послание, съ което осѣжда не само автора му, но и Ламене.

Въ 1833 год. Мицкевичъ пишеше вече една отъ най-добритъ си поеми „Панъ Тадеушъ“, която излѣзе въ Парижъ въ 1834 г. Въ това произведение, което изображава стария битъ на полската шляхта, Мицкевичъ се явява като истински народенъ поетъ. Като разгрѣща съ една художествена правда прѣдъ читателя една жива картина, рисующа градската шляхта, Мицкевичъ не скрива и недостатѣцитъ на своя народъ. Дѣйствиюцитъ лица на поемата сѣ храбри, набожни, гостоприемни, прѣдани на своето отечество, но заедно съ това тѣ обичатъ кавгитъ и раздоритъ и при най-нищоженъ поводъ сѣ готови да взематъ сабята. Тукъ сѣ прѣдставени вѣсѣкитъ стари полски обрѣди, обичаи и прѣдрасѣдѣци, както въ домашния животъ, тѣй и на бойното поле; на кратко казано, „Панъ Тадеушъ“ е една пълна картина на домашния и политически животъ на древнитъ поляци. Но не мина дълго врѣме слѣдъ появяванието на „Пана Тадеуша“, и Мицкевичъ окончателно впадна въ религиозния мистицизмъ, който се отрази въ цѣль рѣдъ негови стихотворения, за които може да даде понятие, на примѣръ, слѣдния откъсѣлъкъ изъ едно отъ тѣхъ, озаглавено „Вѣра и разумъ“: „Господи! моята гордия е възбудиена отъ духътъ на смиренieto. Азъ блистая високо въ лазуритъ на небето, но, Господи, азъ съмъ, въспламененъ не отъ моя собственъ блѣсъкъ. Моя блѣсъкъ е само слабо отражение на твоя божественъ огньъ“

Въ 1835 г. излѣзе прѣвода на Байроновия „Гяуръ“, направенъ отъ Мицкевича, и въ сѣщата година ний виждаме поета участвуещъ въ основанието на

прави защитата на подсѣждимитъ, биде прието като свидѣтель и распитано подъ клѣтва.

Отъ распитътъ на свидѣтелитъ въ съдебното заседание и отъ аргументитъ, които защитата на подсѣждимитъ наведе за възбуденото психическо състояние на потърѣвшеия ужъ ревизоръ, ясно се установи, обаче, че това обвинение не е основано на никакви положителни данни, вслѣдствие на което съдѣтъ призна подсѣждимитъ за невиновни и произнесе, за очудване на вѣсѣчки, *оправдателенъ вердиктъ*. Подсѣждимитъ и множеството публика, която пълнеше залата на заседанието се посѣживиха малко и по лицата на вѣсѣчки се четеше изрѣчението: е, слава Богу, имало правда на свѣта!

Тѣй, на късо, се свърши фамѣозната афера на нашия училищенъ комитетъ, въпрѣки желанието и волята на мнозина *наши* и чужди „доброжелатели“

Z.

ВЪЗНАКАШНА ХРОНИКА

Сключванието на грѣцкотурския миръ и ратификацията на мирнитъ условия отъ страна на респективнитъ правителства сѣ турили пакъ на дипломатическата маса Критския въпросъ. Съгласни върху основнитъ чѣрти на бѣдѣщето самоуправление на островъ, европейскитъ държави въ последне врѣме сѣ заети изключително съ въпроса за личността на бѣдѣщия критски генералъ-губернаторъ. Слѣдъ провалънието кандидатурата на Принца Иосифа Батембергскій, братъ на покойния български князь, сѣ били прѣдставени кандидатуритъ на Божо Петровичъ (поддържана отъ Австрия) и на Принца Георгия, вторий синъ на Гръцкия Кралъ (поддържана отъ Россия) нито едната, нито другата не сѣ се оказали въ състояние да доведатъ държавитъ до едно общо съгласие. Поради това тия дни е възникнала кандидатура, та на г. Маврокордато, грѣцкый посланикъ въ Цариградъ, който изглѣжда да бѣде угодна на вѣсѣкитъ европейски кабинети, въ това число и на турския.

Така поне може да се сѣди по една цариградска телеграма отъ 24 т., адресувана до Лондонскый вѣстникъ „Times“.

Прочутото дѣло на Француския капитанъ Дрейфусъ не се е още свършило. При вѣсѣчки старания отъ страна на роднинитъ и приятелитъ на осѣдения офицеринъ да се ревизира неговата присѣда, французскитъ военни власти сѣ останали при убѣдението, какво „прѣдателя“ е осѣденъ справедливо и заслужено. Очаква се обаче да бѣде прѣдаденъ на съдѣ за измѣна же и майоръ Естерхази, за когото ние вече писахме, и въ врѣме на неговото сѣдението да се откриятъ обстоятелства, доказвающи невиновността на капитанъ Дрейфуса. Ближайшето бѣдѣще ще покаже, до колко сѣ основателни тия очаквания.

Работитъ въ Сърбия взематъ една неочаквано-заплетена посока, въ която твърдѣ сѣществена — за да не кажемъ рѣшающа роля — играе бившия кралъ Миланъ. Макаръ че прѣсенатитъ напоследѣкъ слухове за нѣкакви бъркотии и прѣврати въ сѣбѣдното намъ кралевство не излѣзоха вѣрни, очевидно е, обаче, че бащата на младия сръбски владѣтель се е рѣшилъ за напрѣдъ да взема живо участие въ сѣдѣбитъ на своето бивше отечество и че, както кралъ Александъръ, тѣй и кабинета на г. Владанъ Георгиевичъ, му служатъ за главни и прѣдани послобници. На тая мисль

дружеството „Съединени братия“. Въ това сѣщо врѣме Мицкевичъ се оженилъ за Селина Шимановска, дѣщеря на извѣстната пианистка Шимановска, дома на която той често посѣщавалъ въ Петербургъ. Грижитъ за семейството и за насѣщния хлѣбъ отрезвяватъ до нейдъ Мицкевича и го заставятъ да се позамисли върху дѣйствителността. При сѣдѣйствieto на своитъ парижски другари, той успѣва да напустне Лозана, гдѣто заемане въ университетъ катедра по латинската словесностъ и заминава отново за столицата на Франция. Тукъ му била прѣдложена катедрата по славянскитъ литератури въ College de France съ едно твърдѣ прилично възнаграждение. Обаче професорскый трудъ, колкото дребнавъ, толкова и постояненъ, не е отговарялъ на душевнитъ наклонности на великия поетъ. Той не е можалъ да запази онова спокойно отношение къмъ науката, което се изисква отъ единъ професоръ, а въ своитъ лекции повѣче е говорѣлъ за сѣдѣбитъ на поета, нежели за славянството, което въ това врѣме и не е мечтало за възраждане. Но още повѣче поврѣди на Мицкевича неговото пристрастие къмъ мистицизма, благодарение на Товианскый, който кистицизмъ окрѣпна окончателно въ душата на поета. Угнетенъ отъ своето тежко и винагимрачно душевно настроение, Мицкевичъ на последнитъ свои лекции въ College, а е питалъ между другото своитъ слушатели, не сѣли тѣ видѣли въплотеното откровение и апеллиралъ къмъ духътъ на Наполеона. Тѣзи сѣ биле причинитъ, по които поета бѣше принуденъ въ едно и сѣщо врѣме да се откаже отъ дължността — Прѣдѣдатель на Полското Историческо-Литературно Дружество въ Парижъ и да изгуби катедрата си въ College'a.

Въ началото на Февруарската революция Мицкевичъ заминава за Италия, съ цѣль да образува полски легионъ и се възвръща въ Парижъ, изпълненъ съ надежди въ възраждащата се власть на Бонапартовцитъ

ПОДЛИСТНИКЪ

Адамъ Мицкевичъ

Очеркъ отъ В. Подзоровъ.

(прѣводъ отъ русски)

(Продължение)

Слѣдъ като издава своитъ стихотворения въ Петербургъ, въ 1829 година, Мицкевичъ заминава за чужбина. Той прѣживѣва дълго врѣме въ Веймаръ, гдѣто се запознава съ знаменития Гете, произведенiята на когото той вече отдавна е знаелъ по прѣводи. Изъ Веймаръ Мицкевичъ се отправилъ за Швейцария, а отъ тамъ за Италия, и въ Римъ се запозналъ съ знаменития аббатъ Ламене, който много силно повлиялъ върху вътрѣшния миръ на поета. Християнскитъ памѣтници на вѣчния градъ произвели едно потрѣсенiе въпечатлѣние върху душата на Мицкевичъ и отъ тукъ, може би, води начало неговото расположение къмъ мистицизма.

Въ 1830 год. Мицкевичъ напуца Римъ и заминава отъ начало за Швейцария, а послѣ за Дрезденъ и Парижъ. Въ началото на есенъта прѣзъ 1831 год. Мицкевичъ се простилъ за нѣколко мѣсеца съ столицата на Франция за да замине за Познанъ; обаче въ 1832 год. той вече е билъ отново въ Парижъ, гдѣто захваналъ да печата третата частъ отъ поемитъ: „Поминки усопшихъ“ и „Книги Пилигримства“. Въ първата отъ тѣзи поеми вече се забѣлѣзва свършено ясно онова мистиическо направление, което впоследствие се разви още повече, особено когато поета влѣзълъ въ сношения съ Товиански. Колкото се отнася до втората поема „Книги пилигримства“, то католическото духовенство съвсѣмъ не благоволише къмъ

поне навеща една вчерашна телеграма от Българдъ, въ която се казва, че кралъ Миланъ, който при абдикирането си се бѣ окончателно отказалъ отъ Сърбия и отъ нейното държавно управление, е назначенъ съ указъ отъ сина си за главенъ началникъ на сърбската дѣйствующа армия.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Въ pendant къмъ възмутителнитѣ фактове, които съобщава нашиятъ корреспондентъ отъ Тулча относительно поведението на румънитѣ спрямо българитѣ, и които фактове сѣ помѣстени по-горѣ, единъ приятелъ отъ Кюстенджа ни пише слѣдующето.

Историята на жестокитѣ гонения, които е прѣтърпѣла тукашната българска община отъ страна на румънскитѣ власти, е тѣй обширна, щото подробното ѣ изложение може смѣло да испълни цѣлъ томъ. Обаче нѣкои фактове отъ тѣзи печална история Вий вече знаете. Вий знаете, че нашитѣ учители (отъ българското училище) бидоха затваряни въ тъмници само за туй, че сѣ българи, че тѣ бидоха раскарвани по Добруджата, оковани съ вериги и подъ конвой, като най-злитѣ прѣстѣпници пакъ по сѣщата причина, че румънското правителство затвори нашата църква и не ни позволява да си построимъ нова — пакъ по оная причина, че ний сме били българи, че румънскитѣ протоиереи въ Кюстенджа по единъ чисто хайдушки, но не и християнски, нито пъкъ човѣшки, начинъ открадна антимина на нашата стара църква, за да отнемемъ нашето законно право да служимъ въ нея литургия, — че най-послѣ, врѣдъ, гдѣто се съберѣтъ 5-6 души българи, отзадъ имъ непременно се присѣдинява 7-ий румънски шпионинъ. — всичко това Вий вече знаете; тукъ азъ ще Ви съобща нѣколко нови подвизи на румънското правителство, които тѣй сѣщо не сѣ лишени отъ интересъ и поучителностъ.

Прѣзъ мѣсецъ Октомврий тукъ пристигна, по прощата на мѣстната българска община, единъ български свѣщенникъ отъ княжеството. Обаче той бѣше повиканъ, не съ цѣлъ да упражнява своята професия (понеже румънитѣ не разрѣшаватъ на българитѣ да се молятъ въ българската църква и по български), а въ качество на учителъ по Законъ Божий и Църковна История. Но щомъ казанитъ свѣщенникъ пристигна, румънската полиция наостри уши и почна да дири причини, за да го пропѣди. Тѣмъ на 3-ий день слѣдъ пристигането си, български свѣщенникъ билъ повиканъ въ префектурата. На въпроса, съ каква цѣлъ и съ кое разрѣшение той пристигналъ въ Кюстенджа, свѣщенника показалъ своитѣ документи, които били въ надлѣжащия рѣдъ. — „Но все-пакъ Вий ще трѣбва да оставитѣ Румъния, — завършилъ повѣстително префекта, — понеже нашитѣ закони (?) не ви даватъ право да оставате тукъ.“ — Свѣщенника се обръща къмъ настоятелството на българската община, която рѣшава да испрати заявление за случившето се до Румънскитѣ Министрѣ на вътрѣшнитѣ дѣла и въ сѣщото врѣме до Българскитѣ дипломатически агентѣ въ Букурещъ.

Не се минава и недѣля слѣдъ описаното събитие, и злощастнитъ свѣщенникъ пакъ билъ повиканъ, но вече не въ префектурата, а при Кюстенджанскитѣ протоиереи, които намѣриль, че носението на камелавка отъ страна на единъ български попъ нарушава румънскитѣ конюнически закони, — та му прѣдписалъ да хвърли камелавката и да облѣче обыкновенна палария. (Важно е да се отбѣлѣжи, че както грѣцкитѣ тѣй и арменскитѣ попи въ Кюстенджа носятъ камелавки безъ да прѣдизвикатъ незадоволство отъ страна на

потомци. Поета мечтателъ е виждалъ въ развитието на бонапартизма единъ залогъ за възрождението на Полша, и даже кървавитѣ ужаси на Декемврийскитѣ дни прѣзъ 1852 г. не поколебаха върата на Мицкевича въ Наполеона III. Тѣзи вѣра именно доведе поета до безумното рѣшение да отиде въ Константинополъ за да събира и въ Турция полски легиони. Но една жестока треска, която той хвана въ Бургасъ, останови смѣлия патриотъ, и въ скоро врѣме успѣ да го вкара въ черния гробъ. . . .

Адамъ Мицкевичъ умрѣ на 28 Ноемврий 1855 год. въ Цариградъ, отдѣто прахътъ му биде прѣнесенъ въ Краковъ. Слѣдъ смъртѣта му благодарното полско общество събра една солидна сума, съ която обезпечи семейството му, като ограда и аворскитѣ права на това семейството отъ всѣкакви опитвания за контрѣакция. Единственото издание на неговитѣ съчинения и до сега си остава парижското, подъ редакцията на Е. Янушевича, напечатано прѣзъ 1860 — 1861 г.

Поета и мислителъ Мицкевичъ бѣше не само великъ полски патриотъ но въ сѣщо врѣме и великъ гражданинъ на свѣта. Ето защо Мицкевичъ е достоинъ и гордостъ не само на полскитѣ народъ, но и на всѣчко славянство. Франция, която отдавна си е запазила привилегията да служи като второ отечество на всѣчко, що е едро и велико, възъ отъ нейнитѣ прѣдѣли, отѣни Мицкевича още при живота му, като присѣдини името на великий славянекъ поетъ къмъ имената на своитѣ най-добри синове — Мишле и Кине. По случай прѣдстоящата етогодишнина отъ рождението на Мицкевича, и Варшава ще се украси съ единъ великолѣпенъ памѣтникъ на великия поетъ и патриотъ.

властитѣ). Българскитѣ свѣщенникѣ се съгласява, и румънскитѣ власти пакъ оставатъ безорѣжени. Тогава тѣ намислятъ друго. Какво ще мудримъ основания, мотиви, права, мислятъ тѣ. Правото принадлежи силнитѣ! Накарай го да подпише единъ актъ, какво въ 48 часа ще си убере крупнитѣ отъ тукъ — ето ти и „вся недолга!“ Рѣшено — сторено. Явяватъ се при безпомощнитъ дѣдо попъ трима стражари и по единъ насилнически, за да не кажа варварски, начинъ го заставятъ да подпише горѣозначения актъ. Това се случи въ началото на Декемврий. Българската община, възмутена до крайностъ отъ недостойната поетѣлка на властѣта, — рѣшава да испрати въ Букурещъ своя прѣдсѣдатель заедно съ онѣсправданий свѣщенникъ, — за да се оплаче, и заедно съ това да узнае резултатитѣ на своето заявление, на което отговоръ тя не бѣ получила. . . .

Българскитѣ дипломатически агентѣ въ Букурещъ приелъ нашата делегация по единъ въ висока степенъ недостойненъ начинъ. „Помня, помня, казалъ той разсѣяно, — Вий подавахте на този въпросъ заявление прѣдъ два мѣсеца; да, то е тукъ; — твърдѣ добръ, азъ ще поговоря по вашата работа съ когото трѣбва, бждете спокойни!“ Оказва се, че прѣзъ единъ периодъ отъ 2 мѣсеца, защитника на нашитѣ интереси прѣдъ румънското правителство, неможилъ да намѣри десетина минути за да прочете и испълни заявлението на нашата община. . . . Но това е понятно. Който иска да се закрѣпи на поста си, той трѣбва винаги да отбѣгва всѣчко трѣнливо и неприятно. . . .

Почти сѣщитъ отговоръ далъ и румънскитѣ министрѣ на вътрѣшнитѣ работи. Не останало нищо друго на нашитѣ делегати, освѣнъ да се завърнатъ „во свои си“. Щомъ пристига българскитѣ свѣщенникѣ въ Кюстенджа, — стражаритѣ отново прѣдставатъ прѣдъ лицето му. Свѣщенника заявява, че подаль прѣшение на Министра по своята работа и че тѣзи дни очаква отговоръ, но испълнителитѣ на румънскитѣ закони настояли и злочеститъ попъ, безъ 5 пари въ джоба, съ едно семейство отъ 5 дѣца, биде принуденъ да замине за България, дѣто нѣма ни родове ни достове, нито пъкъ опрѣдѣлено мѣсто. . . .

Но не само църквата и нейнитѣ служители сѣ прѣдмѣтъ на прѣсѣдѣваніе отъ страна на румънскитѣ власти. Нашето училище така сѣщо е въ опасностъ и, щомъ надлежитѣ мѣрки не бждатъ взети своевременно, сигурно е, че и това послѣдне убѣжище на нашата народностъ ще се румънизиратъ. . . .

Достатъчно е да кажа, че за румънитѣ не стига вече, щото тѣхнитѣ езикъ да се изучава отъ нашитѣ дѣца въ классовѣтѣ, както бѣше прѣдъ двѣ години: тѣ го направиха задлжителенъ още отъ първо отдѣленіе. . . . При това румънска география и история сѣ введени като прѣдмѣти отъ първа важностъ, и въ классовѣтѣ на тѣзи прѣдмѣти заедно съ румънскитѣ езикъ (четение и граматика) се посвѣщаватъ 16 часа на недѣлята! Но и това не стига. Почти ежедневно изъ нашето училище сновѣтъ всевъзможни румънски ревизори и инспектори, които съ една недостойна подозрителностъ и възмутителна строгостъ таршуватъ изъ чантѣкитѣ на нашитѣ дѣца, конфискуватъ тѣхнитѣ невинни читанки и аритметики, да нѣма въ тѣхъ нѣкои идеи, врѣдни за цѣлостѣта на държавата!

Въ заключение единъ курьозъ. Българитѣ въ Кюстенджа за сега сѣ принудени да посѣщаватъ румънската църква, понеже, както казахъ, българската е отдавна затворена. Една бабичка на 70 години поискала прѣзъ коледни поети да се прѣчиети. Спорѣдъ румънското конюническо правило, строго приспособено къмъ българитѣ, — причастие безъ прѣдварителна исповѣдь не може да се извърши. Въпросната бабичка, като не знаела това правило, явява се при румънскитѣ попи направо за причастие.

Исповѣдь, исповѣдь? — пита послѣдний. Каква исповѣдь ми искашъ бре? отговаря възмутената бабичка? — научи се по български да приказвашъ, — че тогава ме исповѣдвай!“

Модеренъ Народенъ Прѣдсѣдатель.

Тхю, да му се не е видѣло макаръ! Нищо врѣме отъ какъ съмъ станѣлъ народенъ прѣдсѣдатель. п се позна. Я гледай, на какво съмъ заприличалъ! Затлѣстѣлъ съмъ, задебелѣлъ съмъ: токо да рече човѣкъ, че вчера отъ тембелхането съмъ излѣзълъ. Право да си кажа, азъ и по прѣди, като адвокатинъ, си бѣхъ добръ, ала сега друго нѣщо. *Сега и поирѣдъ!* Нито сравнение може да става между тѣзи двѣ обстоятелства за врѣме. *Наирѣдъ:* отидѣшъ въ сѣда, никой те и не поглежда; само клиента ти ще ти отпрати едно сухо „добъръ день“ и ще захване да те расчитва: „е какъ, господине, дѣлото . . . какъ?“ Ще го спечелимъ ли? По дявола, та откъдъ да знамъ азъ, ще го спечелимъ ли? Ей тѣй, просто, да ти се потѣрей! А *сега*, о, сега е друго нѣщо: отидѣшъ въ сѣда и, веднага усѣщашъ разликата! . . . И служачи, и клиенти, и колеги — всѣчки честь ти правятъ. Веѣки ти се, ей така, ниско покланя и „добъръ день, господине прѣдсѣдателю“, ти казва. Па и само въ сѣда ли е това? Нѣ, завчера отидохъ въ затвора и, съ двѣ само думки, накарахъ управителъ да пустане двама затворници. Ама какъ, бе брате, да ги не пустанешъ, като за това ти даватъ по цѣли сто и петдесетъ наполеона веѣки единъ? Хичъ, дребна работа ли сѣ триста наполеона? Туй, прѣдсѣдателството, отъ страна да го гледашъ, не е кой знай какво щастие, не донася кой знае какви голѣми богатства: 60-

Свѣщенника билъ заставенъ да прѣстѣпи канона и да удовлетвори справедливата проща на смѣлата бабичка.

Послѣднитѣ извѣстия отъ Цариградъ ни донасятъ приятната новина, какво Султана най-послѣ е испѣлнилъ своята *честна дума*, като е издалъ три берата за български владѣци въ Македония. Макаръ че това испѣлнение на честната султанска дума става доста късно, макаръ че берати сѣ издадени само за *троица*, (Пелагонийскитѣ, Струмишкитѣ и Дебърскитѣ) вмѣсто за *цѣтъ души*, български архипастири, ние все пакъ не можемъ да не искажемъ съето искренно задоволство отъ постигнатитѣ за българското дѣло въ Македония успѣхи. Въ таа смисълъ ние съ услада сме готови да отдадемъ справедливостъ на българското правителство — ако то дѣйствително е спомогнало въ нѣщо за добиване на тоя радостенъ резултатъ — и да признаемъ, че издаването на толкова дълго очакванитѣ берати е една истинска и благотворна сполука за българскитѣ национални интереси отъ тѣтъ Рила. Желали бихме, впрочемъ, работата тукъ де не се спира, а да се дѣйствува и по-нататѣкъ, та съ врѣме да се постигне не само издаването на още два берата, (за епархиитѣ Доиранска и Неврокопска) но и осъществлението на ония реформи въ Македония, които сѣ толкова потрѣбни за нейното правилно духовно и икономическо развитие и които сѣ гарантирани отъ единъ международенъ договоръ.

Спорѣдъ свѣдѣнията, които съобщаватъ софийскитѣ вѣстници, тѣй нарѣчения „офицерско-емигрантски въпросъ“ билъ вече окончателно разрѣшенъ. Нѣщо около десетина души отъ служацитѣ днесъ въ Россия офицери емигранти — прѣдметвенно ония, които сѣ вземали активно и непосредствено участие въ детрониранието на Князь Александра — щѣли да бждатъ приети на служба въ българската армия, съ едно частично възстановление на чинове и права, а всѣкитѣ останали — щѣли да бждатъ причислени въ запасъ на армията, или зачислени въ войската на общо основаніе. Чува се даже, че и длѣжноститѣ, които ще заематъ възвращающитѣ се емигранти отъ първата категория били вече опрѣдѣлени. Тѣй напр. у насъ въ Русе се говори, че г. Радко Димитриевъ, единъ отъ по-личнитѣ и по-извѣстнитѣ г. г. офицери-емигранти, щѣлъ да бжде назначенъ за началникъ щаба на 5-та пѣхотна Дунавска Дивизия и че както той, тѣй и другитѣ му другари, щѣли да се завърнатъ въ Княжеството слѣдъ нова година. Има, впрочемъ, и други единъ слухъ, който заслужава да бжде отбѣлѣзанъ тукъ. Говори се, че длѣжноститѣ на емигрантитѣ, прѣдвидени въ бюджета, за идущата година били само единъ проектъ, подлѣжащъ още на значителни измѣнения и че окончателното разрѣшение на тоя въпросъ щѣло да се извърши — по една версия отъ г. подполковникъ Груева, който тия дни се очаквалъ въ София, като прѣдсѣдатель на емиграцията, а по друга — отъ Князь Фердинанда, който въ края на идущий Януарий се събиралъ да посѣти руския императорски дворъ заедно съ княгинята и прѣстолонаслѣдника.

Има свѣдѣния, най-послѣ, че офицеритѣ — емигранти, участвовавши въ свалинето на покойния български князь, щѣли да се завърнатъ и зачислятъ въ армията не всѣчки, а съ нѣкои исключения, между които на първо мѣсто личатъ г. г. Бендеревъ, Ванковъ и Александровъ. . . .

Ние не знаемъ точно, коя отъ всѣкитѣ горѣспомѣнати версии е най-вѣрната, та не се рѣшаваме още да си искажемъ мнѣнието по въпроса. Въ веѣки случай, ние, които, може би, най-напрѣдъ възбудихме тѣй нарѣчения офицерско-емигрантски въпросъ и указавме единъ способъ за неговото разрѣшение, не можемъ освѣнъ да се радваме дори за неговото частично и не съвѣтъмъ правилно разрѣшение, защото веѣкога сме мислѣли, че възвръщаніето въ рѣдоветѣ на армията нейнитѣ загубени бивши военачалници е една аб-

70 наполеона въ годината отъ засѣдания — нищо работа. Нѣ отъ друга страна то си има страшенъ хасъ; ето, отъ двамата затворници по 150—300 наполеона. Нѣ не е само това. Понапрѣдъ, като имашъ на день и дѣло, радвахъ се; а сега ми не постига врѣме дори да изуча всѣкитѣ си дѣла.

По нататѣкъ ще се намѣрътъ и други затворници за пуцанье: разбойници далъ Господъ! Пѣкъ и инакъ ако гледашъ, да живѣе народа, ще кажешъ! Но сѣтъ добритѣ селѣне и пиленца, и яйца, и това онова, та като дойдело врѣме да се гледа тѣхната „давица“, въ събранието да съмъ казалъ двѣ-три думи за тѣхна полза Добри хора! Щастливи врѣмена!

Па и куражъ добива човѣкъ съ прѣдсѣдателството. Нѣ, завчера единъ приятелъ отъ нашитѣ, въ камарата, като запи една пѣсеница на единъ оппозиционеръ прѣдсѣдатель, цѣлото здание покѣнтъ. Опитана се оппозиционеръ да си отвърне, че като палѣтъхме всѣчки: бе, дръжте! Какво! Да имамхе тоягитѣ си, убиваххе го на мѣстото му. Питамъ послѣ приятелю, защо се сбиха, пъкъ той ми сочи нѣмскитѣ вѣстници: — Я виждъ, каже, какво правятъ хората въ тѣхнитѣ народни събрания! Нимѣ ний ще останемъ подолѣ отъ образованитѣ европейски народи? Не ли ще ни попитатъ утрѣ избирателитѣ ни, какво сме извършили прѣзъ двата мѣсеца? И тази хубавъ, ако не можемъ да имъ се похвалимъ, че сме натупали баремъ единъ социалистъ — прѣдсѣдатель! Ха-ха-ха! Политика е това!

солютна потребност, прѣдъ който българскитѣ правници крайгове трѣбване да прѣклонитѣ глава много по-отдавна. Впрочемъ, mieux vaut tard que jamais. . . .

По примѣра на миналитѣ години, г. г. офицеритѣ отъ руссенския гарнизонъ даватъ тая вечеръ въ салона на военното събрание балъ, присѣтующитѣ на който ще посрѣщнатъ новата година заедно съ любезнитѣ хозии на бала.

Учимъ се, че по инициативата на бившитѣ въспитанници отъ московския университетъ, „Татиянинъ-денъ“ (12 Януарий) — празника на старѣйшия русски университетъ — щѣлъ да бѣде отпразднуванъ и тая година, като за случая въспитанницитѣ на всички русски учебни заведения бѣждѣ свикани на братска трапеза въ единъ отъ мѣстнитѣ хотели и прѣкаратъ заедно вечерята на знаменития празникъ на руското просвѣщение.

Ние не можемъ освѣнъ да поздравимъ инициаторитѣ на прѣдстоящото тържество за хубавата имъ идея и да имъ пожелаемъ още отъ сега пълненъ успѣхъ и весело врѣмепривожение.

За членъ на руссенския окръженъ сѣдъ, вмѣсто г. Наумова, повишенъ за помощникъ прокурора при разградския — е назначенъ г. Н. Ангеловъ, свършилъ курса на висшето училище въ София тая година. Г. Ангеловъ пристигна въ Руссе прѣдъ празникитѣ и вѣтши на изпълнение на новата си длъжностъ.

Въ София на ново се носятъ слухове за едно министерско промѣнение. Тоя пѣтъ се говори, че г. Стоиловъ искалъ сериозно да се отърве отъ своитѣ колеги — съединисти и да ги замѣсти съ нѣколко души цанковисти, съ г. г. Данева и Сарафова на чело, които, послѣ разрѣшението на емигрантския въпросъ, ужъ биле склонни да подадатъ рѣка г. Стоилову и да послѣдватъ въ всичко неговата „руссофилска“ и „патриотическа“ политика.

Ние сами мѣчно вѣрваме въ истинността на тия слухове и ги прѣдаваме тукъ на читателитѣ си, като едно характерно и крайно интересно „знамение на врѣмето“.

Научаваме се, че на 2-й идущий Февруарий, офицерското тѣло на 5 п. Дунавскій полкъ ще даде въ салона на военното събрание единъ балъ съ платенъ входъ, приходитѣ отъ който ще бѣждѣ употребени за уголѣмяване събрания вече фондъ за направата на паметника, който има да се издигне въ гр. Руссе, въ честь на падналитѣ въ сѣрбско-българската война доблестни Дунавци. Бала, ако се сѣди по приготовленията, които се правятъ още отъ сега и по разнообразия котилйонъ, който се проектира, обѣщава да бѣде извънредно интересенъ и разнообразенъ.

Като имаме прѣдъ видъ благородната и похвална цѣль, съ която бала се дава, ние се надѣмъ, че нашитѣ съграждани и съгражданки и ще се откажатъ да го посѣтятъ съ готовност и да помогнатъ, кой съ каквото може, за увеличаване фонда на проектируемия паметникъ.

Получихме за обнародване слѣдната интересна РЕЗОЛЮЦИЯ,

която публикуваме съ голѣма готовность, като обръщаме върху ѳ вниманието на читателитѣ си:

Казанлъшкитѣ граждани, събрани днесъ, 16 Декемврий 1897 г., на публично събрание въ помѣщеніето на работническия клубъ „Дружба“, слѣдъ изслушването рѣчьта на социал-демократическия народенъ прѣдставителъ, Н. Габровски, като изказватъ пълно довѣрие къмъ него и му благодарятъ за проявената отъ него доблѣстна защита за интереситѣ на работния народъ, високо протестиратъ противъ варваскитѣ постѣпки на полицейскитѣ избраници въ оградата на събранието, постѣпки, които сѣ станали у насъ система на държавно управление, ръководена отъ висшитѣ кръгове и които сѣ окарикатурили най-високото учрѣждение въ страната. Тѣй също протестиратъ и противъ недостойното поведение на казанлъшкитѣ прѣдставители — *Маню Бояджиевъ*, който прѣзъ настоящата сессия си е гледалъ адвокатлъка, когато се рѣшаваха интереситѣ на неговитѣ избиратели и на цѣлия народъ, — *Стефанъ Костовъ*, който двѣ години не е стѣпилъ въ събранието, за да не изгуби чиновническата си заплата и *Ив. Вазовъ*, който ни веднѣжъ не е обелилъ зѣбъ да защити интереситѣ на населението, а мълчаливо е удобрявалъ всичкитѣ извършени неправди въ събранието.

Настоящата резолюция да се испрати за обнародване въ в. в. „Народъ“, „Работнически вѣстникъ“, „Освобождение“, „Знаме“, „Народни права“ и „Законность“.

За бюрото:

Прѣдсѣтель: **Ив. Ив. Ковачовъ.**

Секретаръ: **С. Т. Казанджиевъ.**

Получихме прѣписъ отъ едно „заявление до Руссенския Духовенъ Епархияленъ Сѣвътъ“, подадено отъ нѣкой си Тодоръ Руссевъ, родомъ отъ с. Дрѣновъ, разградска оклия, ерѣцу мѣстни селски свѣщенникъ, който се отказалъ да извърши вѣнчания обрѣдъ на тѣжителей синъ, Пени Тодоровъ, съ дѣвцата Б-йка Матѣева, макаръ че никакви законни прѣ-

пятетвия къмъ извършването на обряда не е имало. Дължината на „заявлението“ и малкото мѣсто, съ което располагаме, ни лишаватъ отъ възможността да публикуваме исцѣло тоя толкова интересенъ за съществующитѣ у насъ „чрави“ документъ. Достатъчно ще бѣде да спомѣнемъ, че Дрѣновецкия служител на олтаря, безъ да гледа на това, че младоженцитѣ сѣ биле свадбени съ всичкитѣ изискуеми отъ закона книжа, че всякитѣ слѣдуеми се такси му сѣ биле заплатени, че свадбата, най-послѣ, е била дошла въ черкова, гдѣто и чакала неговото пастирско благословение, — си е позволилъ да откаже вѣнчаваніето, защото бащата на младоженика не билъ занесълъ на архиерейския намѣстникъ въ Разградъ нѣкакъвъ обѣщанъ по-рано **пукъ**. Ние се надѣмъ, че св. Доростоло Червенска Митрополия, на която нееднократно сме обръщали вниманието върху творимитѣ въ нейнитѣ прѣдѣли безакония и безобразия, тоя пѣтъ ще се поинтересува отъ работата и ще стори потребното за наказаніето на виновницитѣ.

Нашитѣ искрени и сѣрдечни поздравления и благопожелания, по случай на настѣпающата нова година, къмъ всички наши приятели, познати и едно-мисленници.

Обръщаме вниманието на читателитѣ си върху интереснитѣ дописки отъ Тулча и Кюстенджа, помѣстени въ днешния брой на „Законность“ — първата отдѣлно, а втората въ „вѣтрѣшната хроника“.

Вървежа на инфекциознитѣ болѣсти въ гр. Руссе и окръга му прѣзъ врѣме отъ 13-й до 27-й того е билъ слѣдния:

Въ гр. Руссе сѣ биле констатирани 10 случая Varicella, 1 Diphtheritis, 1 Scarlatina, 1 Typhus abdominalis, 2 Tussis convulsiva и 1 Varioloid, а сѣ оздра-

вѣли 3-ма болни отъ Typhus; въ гр. Бѣла е билъ констатиранъ 1 случай Typhus abdominalis и 1 Febris puerperalis съ смъртенъ исходъ; умрѣлъ е единъ боленъ отъ Typhus, и сѣ оздравѣли троица болни отъ Diphtheritis и двоица отъ Typhus; въ с. Косово 1 случай Typhus abdominalis и 1 Tussis convulsiva; въ с. Стърмень 1 случай Typhus abdominalis; въ с. Балабанлий 1 случай Febris puerperalis съ смъртенъ исходъ; въ с. Гагала 1 случай Diphtheritis, само съ смъртенъ исходъ; въ с. Тетово 2 случая Typhus; случая отъ Typhus въ с. Старо-село се е свършилъ съ оздравяние и болѣзта е прѣкратена на 20 того.

Излѣзе отъ печатъ

и се намира за проданъ у всичкитѣ по вѣстни книжари въ България книгата:

Въспоминания по вѣстанията въ търновския санджакъ и по сѣдението на българскитѣ вѣстаници прѣзъ 1896 година.

Написалъ:

Ю. П. ТЕОДОРОВЪ.

Книгата обѣма, както избухването на вѣстанието изобщо, тѣй и сѣдението на всѣки вѣстаникъ по отдѣлно.

Тя е отпечатана на 11 коли голѣмъ форматъ и струва 1 л. и 30 ст. На книжаритѣ се прави отстъпка 25 % въ брой.

Порѣжкитѣ да се адресиратъ въ Елена, до автора, или до адвокатското писалище на **Ив. Бѣлиновъ** и **Ил. Паликрушевъ** въ гр. Руссе.

ОТКРЪТА ПОДПСКА НА 1898 ГОДЪ НА ЖУРНАЛЪ

X I V
ГОДЪ ИЗДАНИЯ
1898 г.

Н О В Ъ

X I V
ГОДЪ ИЗДАНИЯ
1898 г.

иллюстрированный двухнедѣльный вѣстникъ современной жизни, политики, литературы, науки, искусства и прикладныхъ знаний.

за 24 рубля

безъ всякой доплаты за пересылку премій. Подписчики „НОВИ“ получаютъ въ 1898 году, съ доставкой и пересылкою за границу слѣдующія шесть изданій:

1) ЖУРНАЛЪ Н О В Ъ 24 выпуска въ форматъ наибольшихъ европейскихъ иллюстрацій	2) особый иллюстрированный отдѣлъ МОЗАИКА (24 выпуска), составляющій какъ бы самостоятельный журналъ по прикладнымъ знаниямъ, имѣющій въ себѣ 16 рубр.	3) ЖУРНАЛЪ ЛИТЕРАТУРНЫЕ СЕМЕЙНЫЕ ВЕЧЕРА (отдѣлъ для семейнаго чтенія) 12 ежемѣсячныхъ книжекъ романовъ и повѣстей.
4) ВОСЕМЬ ПЕРЕПЛЕТЕННЫХЪ ТОМОВЪ полнаго собранія сочиненій П. И. МЕЛЬНИКОВА (Андрея Печерскаго).	5) ЧЕТЫРЕ ПЕРЕПЛЕТЕННЫЕ ТОМА полнаго собранія сочиненій ВЛ. ИВ. ДАЛЯ. (Казака Луганскаго)	6) ДВѢ РАСКОШНО ПЕРЕПЛЕТЕННЫЯ КНИГИ, форма in-folio, ЖИВОПИСНОЙ РОССІИ, посвященныя описанію МОСКВЫ и Москов. промышл. обл.

ГODOVAYA ПОДПИСНАЯ ЦѢНА за всѣ вышеобъявленныя изданія съ пересылкою за границу **24 РУБ.**

Согласно почтовымъ правиламъ, за пересылку двухъ книгъ „Живописной Россіи“ уплачивается только до русской границы. Дальнѣйшая пересылка ихъ производится за счетъ подписчика, при чемъ плата за нее взыскивается на мѣстѣ назначенія по иностранному почтовому тарифу одновременно съ доставленіемъ книгъ. Разсрочка платежа допускается, при чемъ при подпискѣ должно быть внесено не менѣе 6 руб.; остальные же деньги могутъ выслааться по усмотрѣнію подписчика ежемѣсячно по 3 руб. до уплаты всѣхъ 24 руб. При подпискѣ въ разсрочку бесплатныя преміи высылаются только по уплатѣ всей подписной суммы.

Къ свѣдѣнію гг. новыхъ подписчиковъ не получавшихъ „НОВИ“ въ 1897 году.

Лица не состоявшія подписчиками „НОВИ“ въ 1897 году и не имѣющія еще первой половины СОЧИНЕНІЙ **АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО** и первой половины СОЧИНЕНІЙ **В. И. ДАЛЯ**, могутъ подписываясь на „НОВЪ“ въ 1898 году, получить первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій **А. Печерскаго** и первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій **В. И. Даля**, вмѣсто томовъ, выдаваемыхъ въ 1897 году прежнимъ подписчикамъ. Вторая же половина сочиненій, какъ **А. Печерскаго**, такъ и **В. И. Даля**, будетъ выдана агитомъ новымъ подписчикамъ въ 1898 году, въ чемъ редакция теперь же и принимаетъ передъ ними обязательство.

Новые подписчики на „НОВЪ“ 1898 году, т. е. лица, не бывшія подписчиками на журналъ въ минувшемъ 1897 г., при уплатѣ за 1898 г. 40 Рублей, вмѣсто 24 руб., могутъ получить въ 1898 г.:

всѣ 14 томовъ полнаго собранія сочиненій Андрея Печерскаго и всѣ 10 томовъ полнаго собранія сочиненій В. И. Даля.

а также и тѣ двѣ переплетенныя книги „Живописной Россіи“, которыя выдавались подписчикамъ въ 1897 году; значить, вмѣсто двухъ книгъ „Живописной Россіи“ они получаютъ четыре переплетенныя книги зтого изданія и, вмѣсто 12 томовъ сочиненій **А. Печерскаго** и **В. И. Даля**, 24 тома.

Отъ г. г. болгарскихъ подписчиковъ подписка на „НОВЪ“ принимается у г. Хр. М. Златоустова въ Бургасъ (Болгарія) и въ главной конторѣ періодическихъ изданій Товарищества М. О. Вольфъ въ С. Петербургъ (Россія), Гостинный дворъ № 21. Подробныя объявленія высылаются изъ С. Петербурга бесплатно по первому требованію.

Руссе, Скоро-печатница на **Ст. Ив. Роглевъ.**

Отговоренъ-Редакторъ: **Д. Коларовъ.**